

Nada u Nizozemskoj

Megan Armknecht

Temeljeno na istinitoj priči

Grace je 15-godišnja djevojka koja živi u Nizozemskoj tijekom Drugog svjetskog rata. Rat već dugo traje. Ljudi u Nizozemskoj gladuju i nadaju se da će rat uskoro biti gotov.

Posljednja godina Drugog svjetskog rata bila je najgora za Nizozemsku. Nacisti su uzeli apsolutno sve. Grace nije mogla ići u školu. Nije bilo ugljena za grijanje njihovih kuća. Grace i njezina obitelj morali su jesti lukovice tulipana da bi preživjeli glad. Okus im je bio *grozan!* Najgore od svega, tata je još uvijek bio ratni zarobljenik.

Ali nada je bila u zraku. Ljudi su rekli da nacisti gube rat. I u svibnju 1945., nacisti su se predali. Nizozemska je napokon bila ponovno slobodna! Ljudi su slavili na ulicama. Sada je Grace mogla ponovno ići u školu. Nije bilo vojnika kojih bi se trebalo plašiti.

Najbolje od svega, jednog dana kada su Grace i njezina braća hodali natrag iz škole, vidjeli su da je nizozemska zastava vijorila ispred njihovog doma. Znali su da to može značiti samo jedno.

»Tata je doma!«, uzviknuo je Heber.

Grace i njezina braća potrčali su unutra. Grace je obgrlila svoje ruke oko oca i dala mu veliki zagrljaj. On je i nju čvrsto zagrljao. Bilo je tako predivno imati tatu kod kuće.

Ubrzo nakon toga paketi hrane, odjeće i lijekova počeli su stizati u Nizozemsku. Crkveni vođe u Salt Lake Cityju poslali su mnogo namirnica da pomognu ljudima nakon rata. Grace je čak dobila novu haljinu! Nosila je istu haljinu pet godina, stoga je bila vrlo sretna što ima novu.

Po prvi put nakon više godina, Grace je imala dovoljno za jesti.

Predsjedništvo misije i nizozemska vlada odlučili su pokrenuti projekt s krumpirima za uzgoj više hrane. Članovi Crkve posadili su mnogo krumpira u obližnjim poljima. Do jeseni će imati tisuće krumpira za jesti.

»Pogledaj!« Grace je rekla tati, pokazujući prstom prema prokljaloj biljci krumpira. »Nikada više nećemo biti gladni!«

Tata je kimnuo glavom, ali se nije nasmiješio. Rekao je: »Razgovarao sam s predsjednikom Zappeyem. Rekao mi je da sveci posljednjih dana u Njemačkoj još uvijek gladuju, baš kao što smo i mi. Oni ne dobivaju pomoć od vlade kao mi.« Tata je stavio svoju ruku na Graceina ramena. »Predsjednik Zappey je pitao hoćemo li dati naše krumpire njemačkim svecima.«

»Da se odrekemo krumpira!« Zavapila je Grace. Ali *nacisti* su bili iz Njemačke! »Oni možda jesu sveci posljednjih dana, tata, ali su i dalje Nijemci.«

»Znam da nije jednostavno«, rekao je tata. »Ali i oni su također Božja djeca. On i njih voli. Ja sam im

oprostio što su me držali kao zatvorenika. Gospodin nam svima može pomoći da oprostimo.«

Grace je pogledala tatu. On je bio najhrabrija osoba koju je poznavala, ali nije znala je li imala hrabrosti oprostiti poput njega. Zatim se sjetila jednog od svojih učitelja iz škole tijekom rata. Njezin je učitelj rekao da nisu svi Nijemci nacisti i da nisu svi nacistički vojnici loši. A sada djevojčice i dječaci u Njemačkoj gladuju, baš kao što je i Grace gladovala.

Grace je duboko udahнула. »Razumijem«, rekla je. »Dajmo im naše krumpire.«

Tata ju je zagrljao i nasmiješio se. »Ti si tako hrabra djevojčica. Ovo je teško za učiniti. Ali mi smo učenici

Isusa Krista, a isto tako i naša njemačka braća i sestre.«

Grace se nasmiješila. Osjećaji ljutnje u njezinom srcu su se otopili, a ona se osjećala mirno i toplo. Mogla je oprostiti Nijemcima. A Isus bi joj mogao pomoći da ih i ona voli. ■

Autorica živi u New Jerseyu, SAD.

Sveci posljednjih dana u Nizozemskoj dali su 70 tona krumpira i 90 tona haringi njemačkim svecima posljednjih dana. Kasnije, 1953. godine, njemački sveci poslali su namirnice članovima Crkve u Nizozemskoj nakon velike poplave.